

TVRŽÁK POD PANTOFLEM

Ášter½, 29 listopad 2016

Všobecně si moje okolí myslí, že jsem česká tvrdá a proto jsem schopná zatlouct hřebík do zdi, aniž bych musela následně volat odborníka na postavení nové, snad ani neexistuje problém, který bych nezvládla. Tedy o tom je psáno v hlavní části osazenstva naší malé vesničky. (Následující překrásné povídání je od HELENA CESKYMO. Je to už devět let, co to psala... Kde je jí asi, holce, konec? V které zemi USA?)

Názory té druhé poloviny jsem ještě neměla odvahu zjišťovat, proto jsem jim vlastně fučuju o čem byla, a jak znám pány tvorstva, nebude jejich mínění asi moc lichotivé. Ovšem nikdo není dokonalý, a tak i já jsem někde pochybila ve své vládě, ale zřejmě vstří - všemu a všem kolem sebe. Začalo to čeně - moje pitbulka začala stárnout. A jak ubíhaly měsíce a posléze i roky, dělala si čím dál víc, co chtěla, a kdy a jak chtěla. Povel jako "k noze" nebo "zstaň" zmizely v propadlíně času a pokud jsem je někdy vylovila, pitbulka se zatvářila nahluchle (což pochytla od páníčka), a odbloumala kam z doslechu a pokud možno i z dohledu. Mezitím byly dvě kočky a malý jezevčík, kteří mi poskytli nové pole působnosti pro výchovné snažení. První kočka, holka, byla na první pohled rozmazlená princezna - a na druhý pohled mě v tom jenom utvrdila. Ale s ní jsem ten mocenský souboj tak úplně neprohrála; celkově jsme skončily tak někde uprostřed - já pán, ty pán. Už si ode mě nechá vykartákovat oštit srst a vyčistit uši, aniž by mě sekla. Na oplátku já od neočekávám, že by třeba přišla na zavolání, nebo že by v mé posteli spala pro jednu souběžně s mým a ne naproti. Další přítel, jezevčík, se mnou dodnes boxuje velmi statečně a urputně, takže tenhle bo nerozhodný. On mě naučil povel "otevři ty pitomý dveře!" a já ho naučila ješitně a lepě pově "vypadni", ale tím jsme dospěli k dočasné remíze a jak to bude dál, ani jeden z nás netuší. A poslední, kocourek, dnes už roční, ten se mnou ani žádné bitvy svádět nemusel. Přiznám se, že si mě ohořel od minuty a dodnes jsem se z téhle závislosti nedostala. Ale protože je to úžasné zvíře, které mě myšlenky, za celý rok byla snad jenom jedna dví situace, kdy jsem na něj houkla. V tom případě neposlechl, poctivě dokončil, co zhrnul se na jídelním stole do mého talíře - ovšem jídlo na talíři jenom oduchal, kouknul na mě se známým pohledem (ty toho naděláš pro jedno uchnutí) a se stolu seskočil. Nikdy víc tam nešel, když jsme jedli. Ale situace ve které mi došlo, že je tu něco špatně, nastala kupodivu před kurníkem. Krmila jsem jako každá podve slepice a jedna araukána postávala za plastovou popelnicí, v které mám už namíchané krmení. Byla zvyklá, že jí tam vždycky hodím pár zrníček, jenom pro ní... Ten večer jsem se rozhodla, že milá slepička může dlabat s ostatními v jedné hejnu, z jejich běžného krmítka, a nic jsem jí nehodila stranou. Pak jsem šla po jiné práci a když jsem se za půl hodiny vrátila, tahle araukána tam ještě postávala a trpělivě čekala. No což, tak jsem jí tam nakonec to zrní hodila - ale jen jsem to udělala, došlo mi, že tebe už si mě docela slušně vychovala nejenom zvířátko domácí, ale dokonce i ta blbá slepice. A pak kdo je tady pánem ... HELENA - CESKYMO